

GAZDAG EMBER Igen. Isten megáldja magukat. Bocsásson meg, kisasszonykám, hogyan talán konfidens voltam, de szánom-bánom bűnömet.

KISASSZONY Nincs semmi megbocsátanivalóm, kedves Ölvedi úr. Na, meggondolta. Talán jobb így. Köszönöm a hozzám való jóságát.

GAZDAG EMBER (a pincérhez) Köszönöm a hozzám való komizságát.

PINCÉR Ó, nagyon szívesen, máskor is.

GAZDAG EMBER Isten áldja! (Elmegy)

PINCÉR Még most sem tudom, mi ütött belé, csak azt tudom, hogy boldog vagyok...

Ének

PINCÉR Boldog vagyok, kedves kisasszony,
Kedves kék szemű mókusom,

KISASSZONY A jó partiból nem lett semmi,
Megmaradok a trónuson.

PINCÉR Így is van ez rendjén, kisasszony,
Maradt azért itt egy legény...

KISASSZONY Jól van, pincér úr, így van jól ez,
Szegényt szeressen a szegény.

EGYÜTT E kis bolondságnak morálja:
Keresd a szívet, mely vígan dobog,
Úr lehet néha egy üres kabát,
Ha fogason lóg, vagy ha széken ül is,
Embernek lenni még kabát nélkül is
E nagyvilágon a legszebb dolog.
E nagyvilágon a legszebb dolog.

Szakács Eszter

NAPFÉNY, HUZZAT

Kitárt ablakok a lakásban.
Tomboló napfény. Vad keresztuzat.
A párkányon túl egy kinyúló
akácfaág, és ahová mutat.

Biztonságot nem az ad már, amit
otthagytok minden virradatban.
Mi velem marad: a több, mint lehet,
a kevesebb, mint tudhatatlan.

ARCOK

Mikor tükörbe nézek, annyi arc lebeg
 benne, s én nem tudom, melyik vagyok.
 A húszéves, ki úgy éli az életet,
 mint önbeteljesítő jóslatot?
 Vagy az, ki csak múltat faggat, lezártat?
 Vagy amelyik másik időt, másik helyet
 épp most akar választani magának?
 Mikor tükörbe nézek, annyi arc lebeg,
 s bár ezen a sötét, keretbe zárt vizen
 valamelyik még néha felragyog
 (mielőtt kihunyna, akár a csillagok),
 van egy, kit nem láthatok meg sosem...

Fischer Mária

ÖSSZTÁNC

Elkezdődik a tánc. Csillog a ráncok alól
 egy-két pernyevirág, gyenge parázs melegét
 ontja a lélek, a bőrnek pirulása, a bók
 bársonya. Libben az új taftruha, és suhogó
 minden dáma meg úr. Ring a levendulaköd
 mélyen az ingek, a blúzok, vállpántok alatt.
 Csak táncolni szabad, lépni a cifra szabályt
 cifra-szabályosan, álmodni a halk muzsikát,
 régi zenészt, zenekart. – Összeragyognak a vén
 párok, tükrözik egymást, egymás idejét.
 Ódivatú okulárek lencséje mögött
 tágra meredt szemek állják a porondnyi terem
 fényeit – és befogadják a mosolyt, a mosoly
 misztikumát, szerepek, pózok tört jeleit.

HA OTT LENNÉNK

Elvetik egyszer a magházakat, és kikel egy város a puszta helyén. Körberobogja a kék villamos, elviszi – bámulni – a kancsal utast. Már mennék oda, jönnél velem. Újra bolond és ifjú leszel, átejt a tavaszt kereső, szép idegenvezető; s nem hiszem el, nevetek rajtad a járdasziget szélén, oktanul. Cseng a fülem. Zene szól – emberek és ölebek közt – huzatos tereken. Semmire sem fizetünk rá. Higgyük legalább! Két gyalogos, te meg én – Zöld padokon pihenünk, estig ránk süt a nap. Várjuk, hogy befogadnak – jöttmenteket is – mind a falak. – Takarót adnak, hogy betakarj, s megmondják: a vonat folyton közlekedik.

UTÓSZEZON

Sárgul a kajszifa, hullatja halott levelét. Sárga levélre esőt hullat az ég, napokig tartó, őszi esőt. Földre borulnak a völgy kósza lidércei, lángtestük fénye hunyó csillagként fakul. Elvész a bolyongani kész, tegnapi tűz, a csibészes láz, és üresebb, mind üresebb – odakint és idebent – a világ sok kis zezzuga. Másoknak más baja van, máshol más a tünet. Foszló kéreg alá bújok, kérgem alá bújok, kérgesedem. Nem meditálok. Az álmoknak sincs igazuk már. Infantilis érvekké törve beszél, hogyha beszél a magamfajta – tudod, Habakuk. Józan idők ezek. Azt hisszük, amit hihetünk.